

L'atrapallunes (Sud-àfrica)

Quan es produeix un eclipsi, a Sud-àfrica diuen que el gat ha atrapat la lluna. Això ve d'una vella història que té com a protagonista en Tam-tam, un gatet que va nèixer una nit de lluna plena. Era el quart dels germans i estava mig mort. El seu cor no batejava gaire i se li escapava l'escalfor del cos. Però, al cel, la lluna es va situar a sobre d'ell i, com una pluja fina, li va enviar els seus raigs i el va retornar a la vida. Aleshores, Tam-tam va obrir els ulls i va maular:

-Mèu, mèu. La lluna, la vull!

Des d'aquell moment, cada nit mirava la lluna i pensava com s'ho faria per agafar-la. Va anar a la platja i va parlar amb la mar:

-Per què et mous tant?

-Perquè la lluna m'arrossssegua. No hi puc fer ressssss.

-Pots ajudar-me a atrapar-la?

-No arribo tan lluny. Vés a veure l'aranya, perquè una vegada va teixir una tela que arribava a les estrellessss.

El gat va anar a buscar-la i la va trobar enfilada en un arbre.

-Sí, és veritat. Vaig teixir una tela per a un déu que havia caigut a la Terra i volia tornar al cel. Però ara, ja no m'és possible, només puc fer teles petites per a caçar insectes.

Decebut, el gat va marxar. Però, pel camí, va veure la lluna estesa a terra. D'un salt, se li va llençar a sobre, però...

-Ohhh, quin fred!

Quina decepció! Només era el seu reflex dins l'aigua. Mullat del bigot fins a la coa, el gat va sentir algú que reia:

-Ha! ha! ha!

-Qui ets, tu?

-No sóc ni rata ni ocell, i amb mi tot va de capgirell. Dormo de dia i visc de nit, i tinc els peus al capçal del llit.

-Saps com puc arribar a la lluna?

-Ha! ha! ha! Ai, quin gatet, tan petit i tan ximplet. Busca un arbre que està boig, que s'asseca quan plou i amb la sequera, fa goig.

-I què he de fer si el trobo?

-Fica't sota aquell estrofolari i fes-ho tot al contrari.

A Tam-tam, li va ser fàcil trobar-lo perquè era l'únic arbre sense fulles. A sota, s'havia format un bassal i la lluna s'hi reflectia. Amb el nas arran d'aigua, va pensar:

-Un moment, el que hagi de ser que sigui a l'inrevés.

Aleshores, en comptes de llançar-se de cap a l'aigua, va pujar fins a la branca més alta i va saltar per a agafar un tros de lluna. Una vegada i una altra, va anar arreplegant trossets de lluna i, a mesura que ho feia, la lluna anava desapareixent.

A la terra tot es capgirava. L'arbre floria mentre al voltant tot es marcava. I la gent del poble cridava:

-El gat ha atrapat la lluna!

-No es veu res! Quina temor!

-El món està boig!

-Auxili! Algú m'ha pres tots els estris de cuinar!

Les dones es vestien d'homes i a la inversa, la gent es posava els gerros al cap i feia soroll amb tot el que trobava. Alguns caminaven amb les mans a terra i d'altres feien salts i crits com a micos. Quin terrabastall! Tanmateix, els déus, que havien sentit l'enrenou, van tindre compassió dels humans i de seguida van retornar la lluna al cel. Des d'aquella nit, ja no es va saber res més del gat. Diuen, però, que si mires al cel quan clareja, veuràs que molt a prop de la lluna hi ha un estel. Fixa-t'hi bé: és l'únic estel que ens pica l'ullet i porta bigoti!